

Václav Bešťák

VRAŽDA
V PŘEDSTIHU

VRAŽDA V PŘEDSTIHU

Václav Bešťák

1.

„Byla tma jak v pytli. Eště že před oknem svítila pouliční lampa, takže bylo vidět aspoň vobrysy takovýho starožitnýho nábytku, co se mimochodem náramně hodil k tý starý káče. No a já zrovínka nad ní stojím a náradíčko mi v rukou jen hraje, úplně jako za mlada. Některý věci se prostě nezapomínaj...“

Zato srdíčko už není, co bejvávalo, věk hold nezastavíš. A na to sem taky málem dojel. Protože jak se s tou káčou mazlím, najednou se za mnou do toho naprostýho ticha vozvala taková divná tlumená rána. Umíte si představit, jak strašně sem se lek! Úplně ztuhnu a bez hnutí čekám, co se bude dít.

Nic, ticho. Jen to moje srdíčko buší, jako by chtělo říct: *Dědku, tohle už není nic pro tebe!* Ale starýho Karase hned tak něco nedostane. Dvakrát sem se zhluboka nadechnul a pomalu se uklidnil. Opatrně se votočím a rozhlížím se po místnosti. V tý tmě bylo houby vidět, a tak mi hezky dlouho trvalo, než sem si všimnul, že z fíkusu, co tam stál v rohu, spadnul takovej velkej list. Nevěřili byste, jakou to dalo v tom tichu ránu.

Řitkám si dědku jeden, přece tě nevystraší náká pitomá kytká. A to si pište, že ne. Na starýho Karase byli vždycky krátký všichni policajti, kampak na mě s nákou květenou. Tak jsem se zase vrátil k tý káče. Vona taky už moc nepotřebovala. Eště chvíli sem si pohrál s náradíčkem, káča povolila a...“

2.

„... a v tom ste se probudil, co? Dědku, co nám to tady vykládáte za pohádky? Dyť takhle si nevymejšlej ani politici před volbama!“

Tahle věta vrátila dědu Karase do reality. Najednou před ním nebyla otevřená nedobytná pokladna, ale škodolibě rozesmáté tváře tří podstatně mladších kumpánů, kteří se tlačili sesednutí na druhé straně hospodského stolu. Společnost to byla náležitě vybraná, jak se ostatně v podobné české hospodě nižší cenové kategorie dalo čekat.

U svých společníků za stolem si Karas pamatoval sotva křestním jménem. Znali se z letmých setkání, která na nepříliš velkém městě nebyla ničím výjimečným, pochopitelně hlavně z hospody „U Javůrků“. A chtěli poslouchat jeho vyprávění, takže koho by zajímala jména.

Jenže teď se předchozí pohoda rozplynula jako pára nad hrncem. V očích dědy Karase se jiskřičky nadšení, které provázely jeho předchozí vyprávění, změnily v malé vzteklé plamínky.

„Tak vy mi nevěříte, že tu pokladnu v Horizontu sem udělal já?“

Zrzoun uprostřed trojice na protější straně stolu horlivě přikývl.

„Ale jistě, že vám věříme... A já v neděli jedu závod formule jedna.“

Plamínky v očích dědy Karase začínaly povážlivě plápolat.

„No blázen seš na to velkej dost. Jezdíš jako Širón.“

Rychle se napil piva a známá nahořklá chuť mu přece jen spravila náladu.

„Je vidět, že vám ještě teče mlíko po bradě, takže houbelec pamatujete.“

Do jeho hlasu se vkradla hrdost.

„Dřív stačilo před takovou káčou říct Tonda Karas – a sama se rozsypala.“

Kumpán napravo od zrzouna vyprskl a rukou s poloprázdným püllitrem udělal významné gesto.

„Jo, ale smíchy!“

Dřív, než se stačil Karas rozčlílit, vstoupil do debaty dlouhán, který se zatím mlčky bavil.

„A kdy že ste vlastně vykradl naposled nějakou nedobytnou pokladnu? Tedy kromě soboty, samozřejmě.“

Ta otázka zaskočila Karase natolik, že dokonce zapomněl na předchozí ironické poznámky svých posluchačů. Zhluboka se napil, pomalu postavil sklenici na zažloutlý ubrus plný fleků od jídla i pití a nahlas zapřemýšlel:

„No jo, je to u hezkejch pár pátků. Naposled to byla asi ta pokladna bývalýho státního statku na takový malý vesnici tak pět deset let po revoluci...“

Odpovědí mu byl výbuch veselí ve třech opilých obličejích, který přes hluk lokálu na chvíli zaujal i společnost u dalších stolů. První popadl dech zrzoun:

„A teď ste si dal repete, co? Takový mušketýři ještě po padesáti letech.“

Plamínky v Karasových očích se zase rozhořely.

„Co se tak pitomě smějete?! Nedobytných pokladen ubejvalo, člověk se hold musel začít žít jinak. Samý sporožiro, samej nekrytej šek, doma schovávají peníze jenom babky, a ty je strkaj do hrnku v kredenci. Přece nebudu dělat vobyčejnýho bytaře!“

Stavovská hrdost v poslední větě neodradila dlouhána, aby se na oko nevině nezeptal: „A co ste teda hledal v té redakci? Ty určitě mají účet v bance a platí přes faktury.“

Karas zrozpačitel.

„To nemůžu říct.“

Rychle se chytil püllitru a několika mocnými doušky se napil, aby zamaskoval svoje rozpaky.

Dlouhán přehlédł úšklebky ve tvářích svých společníků a uznale naklonil se ke Karasovi.

„To máte vlastně recht, takový věci nemůžete vykládat na potkání. Voni tomu nerozuměj. Fachmani jako vy se už dneska neroděj, tak prostě závidí... Helejte, ale jedno mi řekněte. Jak ste zneškodnil ten elektronicej alarm, co prej v redakci maj...“ a dlouhán vybuchl na celý lokál do té doby pracně utajovaným smíchem, „... když nerozeznáte zásuvku vod vypínače?!“

Karas, který na chvíli dlouhánovi na jeho přátelský tón skočil, vztekle jedním rázem dopil pivo, bouchnul püllitrem o stůl a odcházal tak rychle, co mu pravá noha, na kterou napadal, dovolila. Ve dveřích se ještě otočil.

„Vo žádným alarmu nic nevím. Já vodved perfektní prácičku, víc mě nezajímá. A vy,“ udělal dramatické gesto na celý lokál, který jeho odchod pozorně sledoval, „vy si na mě ještě vzpomenete.“

Prásknutí dveří skoro zaniklo v dalším výbuchu podnapilého veselí.

3.

V místnosti vybavené staříčkým nábytkem doplněným stejně vysloužilým vyhlížejícím fíkusem v rohu se nad otevřenou nedobytnou pokladnou skláněla postava muže, kterého evidentně velmi zajímalo vše, co bylo uvnitř. Bylo možné tak alespoň soudit podle toho, jak pečlivě a dalo by se říci přísně metodicky přerovnával a kontroloval její obsah.

Nedobytná pokladna svému jménu příliš velkou čest nedělala, protože v ní zela díra, jakou by protáhlo malé dítě. Po hříchu ovšem nešlo dost dobře předpokládat, že z ní kdosi zkoušel udělat prolézačku pro svoji ratolest. Vedle pokladny ležela rozbitá starožitná keramická váza, která původně zřejmě stála na ní. Malé kousky keramiky vypadaly tak trochu jako smutná skládačka, s níž někdo neměl potřebnou trpělivost a rozmetal ji po podlaze v okruhu několik metrů.

Scéna se ale jen málo podobala té, kterou popisoval v hospodě „U Javůrků“ starý Karas. Místnost byla zalita světlem krásného letního dne a muž sehnutý nad pokladnou nebyl Karas ani jiný lupič, ale šéfredaktor týdeníku Horizont Jiří Pavlásek. Jeho vzhled byl příkladně korektní – pečlivě ulíznuté šedivé vlasy s pěšinkou na levé straně, hladce oholené tváře a lehce zapadlé oči, předpisově uvázaná kravata. To vše působilo upraveně, celkový dojem včetně jeho pohledu byl ale poněkud neupřímný a téměř slizký.

„Všechny spisy a podklady k rozpracovaným článkům jsou pryč. Ty vytištěné, i všechny zálohy na externích discích. A s nimi redakční razítko a adresy dopisovatelů. Zůstaly tu jen faktury, balíky čistých papírů a archiv starých čísel. Ani ten ale není kompletní, chybí ročník dva tisíce osmnáct.“

Jeho slova byla určena dvěma mužům, kteří mu nakukovali přes rameno. Pohled prvního z nich byl zdrcený a doslova pohoršeně křičel, čeho že se to musel dožít. Druhý přihlížející naopak dění kolem pokladny sledoval s lhostejným výrazem v očích a lehce povýšeným nadhledem člověka, kterého se hned tak nic nedotkne.

První muž, jemuž pohled na vykradenou pokladnu viditelně působil téměř fyzickou bolest, byl Josef Zelenka, nestor nejen redakce, ale novinářské obce v celém kraji a snad i celé republice. Prošedivělé vlasy mu pomalu ustupovaly z čela, stejně stříbrně prokvetlý plnovous byl pečlivě upravený. Tmavě hnědé oči pod hustým obočím měly moudrost, která někdy přichází s věkem, a také zoufalství nad zkažeností tohoto světa. Do penze odešel již téměř před deseti roky, když v té době i tak dlouho přesluhoval. Desetiletí strávená v nejrůznějších redakcích mu ovšem nedala, aby alespoň na částečný úvazek ve svém posledním působišti nevypomáhal.

Karel Bína byl velmi sebevědomě vyhlížející zachovalý čtyřicátník. Pohledný, charismatický, přesně ten typ, který se líbí ženám a moc dobře to ví. Navenek ovšem okázale dává najevo svůj nezájem o to, co si kdokoli o něm myslí. Hnědozelené oči byly neustále mírně přivřené do sebevědomé a skoro drsné škvíry, krátké vousy připomínaly spíše nedbalé strniště.

Pavlásek se konečně otočil od pokladny a tázavě se podíval na oba své podřízené.

„Čert vezmi korektury a zálohy. Články mám v počítači, a když si stačím stáhnout novou zálohu dřív, než se ten křáp rozsype...“

Bínova lhostejná reakce Zelenku patřičně pohoršila.

„Jak můžete být tak sobecký, pane kolego?“

Starý rozčilený muž si nervózně poposunul brýle.

„Redakci postihla velmi nepříjemná ztráta. Korektury se budou muset udělat znova, a kdo ví, jestli se to stihne do uzávěrky. To by vám jedno být nemělo. A to nemluvím o tom, že například já jsem v sejfu měl kompletní podklady ke dvěma recenzím a rozhovor s mistrem Nerudným. A to prosím,“ zdůraznil ukazovákem pravém ruky, „již autorizovaný rozhovor! Uzávěrka je pozítří, vůbec nevím, co budu dělat.“

„Kdybyste pořád nedatloval svoje články postaru na psacím stroji a konečně se naučil aspoň trochu zacházet s počítačem, mohl jste být taky v pohodě,“ poznamenal škodolibě Bína. „Nikdo po vás přece nechce, abyste se naučil programovat nebo dělat grafiku stránek. Ale těch pár pokynů, abyste mohl na počítači psát jako na stroji, ty byste se snad naučit mohl.“

„Čtyřicet sedm let!“

Zelenkův vztyčený ukazovák opět zamířil kamsi ke stropu.

„Čtyřicet sedm let už svoje materiály píšu na psacím stroji, pane kolego. A jestli Pánbůh dá, doklepu na něm i celé půlstoletí. Vydrží takhle dlouho některá z těch vašich elektronických hraček? Každou chvíli se porouchají, a když vypnou proud, jste úplně v koncích. Mě

moje stará dobrá remingtonka ještě nezradila ani jednou a můžu na ní psát třeba při svíčce.“

Z otcovsky pyšného tónu posledních slov se mohlo zdát, že Zelenka možná onen vychvalovaný psací stroj sám vynalezl, nebo minimálně vychoval jako vlastní dítě.

„Jenže všechny články, které napíšete, pak po vás někdo musí přepsat do počítače, aby se s nimi dalo pracovat. Což je taky hlavní problém toho vašeho ztraceného rozhovoru. Zatím ho nikdo přepsat nestihl, takže když se ztratil na papíře, je pryč definitivně.“

Spor, který se už už chystal rozhořet, rázně ukončil Pavlásek.

„Tedy promiňte pánové! Někdo nám vykrade redakci, a vy se tu budete hádat o úloze počítačů v dnešní době?“

Jeho obličejem pojednou problesklo nepříjemné tušení.

„Tak mě napadá – nevíte, jestli měl Kalous o víkendu v pokladně ten svůj rozdělaný článek o privatizaci nemocnice?“

Bína odpověděl už opět otráveným, ale klidným tónem.

„No nejspíš ano. Vzorně plní pokyn, že všichni musíme před odchodem z redakce všechno zazálohovat a na flešce uložit do pokladny.“

Do jeho hlasu se přimísila notná dávka ironie, kterou se nesnažil skrýt.

„Ten pokyn má své opodstatnění, jak vám nejspíš uniklo,“ reagoval podrážděně Pavlásek. „Počítače nemáme právě nejnovější...“ Šéfredaktor se nechtěl nechat vyrušit, proto nereagoval na Bínův ironický úsměv a pochechtávání. „... takže musíme mít jistotu, že o rozepsané články neprijdeme. Což se naposledy stalo

zrovna vám a jediný den před uzávěrkou. Nemusím doufám připomínat, jaký zmatek pro celou redakci následoval. Jen proto, že si neustále děláte, co se vám zachce!“

Bína tentokrát rozumně nereagoval. Konec konců měl v tomhle případě Pavlásek pravdu a moc se namítat nedalo.

„Je potřeba postarat se o to, aby si všichni co nejdřív udělali novou zálohu. Nehodlám nic riskovat.“

„U Kalouse to půjde těžko,“ ušklíbl se Bína. Oba zbylí muži se nemohli zbavit dojmu, že se na ně odkudsi řítí katastrofa, ze které má jejich kolega škodolibou radost.

„Když jsem viděl tu spoušť tady, prošel jsem ostatní místnosti, abych se podíval, jestli se třeba neztratilo i něco jiného. Všechno vypadá v pohodě, chybí jediná věc.“

Bína se odmlčel a ani se nesnažil skrýt, jak moc si vychutnává především Pavláskův napjatý obličej.

„Zmizel Kalousův notebook.“

Zelenka zalapal po dechu, jakoby zprávě nemohl ani uvěřit, zatímco Pavlásek přešel ke stolu a zdrceně se posadil do svého křesla.

„Takže sólokapr je taky pryč!“

„Chudák kolega Kalous!“

Zelenkova poznámka tentokrát Bínu pořádně podráždila.

„Jakýpak chudák! Hledá spiknutí tam, kde žádné není. Jenže koho zajímá pravda? Pozitivní informace dneska přece noviny neprodají, tak proč nepřijít s nějakou špínou?“

Otázka byla myšlena spíše řečnický a Bína ani na žádnou odpověď nečekal.

„Takže si radši budeme cucat senzace z prstu. Hlavně že bude sólokapr, noviny zvýší náklad a pan Kalous bude mít otevřenou cestu zpátky na novinářské výsluní hlavního města.“

4.

Lavinu protestů, která se chystala snést na Bínovu hlavu, odvrátilo zjevení.

Krásná žena, která nečekaně vstoupí do společnosti do té doby výhradně pánské, totiž alespoň na chvíli zjevení připomínat může. A Veronika Blažíčková krásná mladá žena byla. Obličej modelky, štíhlá figura s dlouhýma nohama a zlaté vlnité vlasy hluboko pod ramena. Snad jen maličko zakulacenější zadeček dával tušit, že ve čtyřiceti už její postava nemusí být tak dokonalá jako dnes.

Jenže Veronice Blažíčkové bylo o patnáct let méně, takže každého muže, který ji uviděl poprvé, musela ohromit. Z nehnutých obličejů mužů v místnosti proto šlo vyčíst, že tohle zjevení pro ně není ničím novým a že se s ním nejspíš setkávají denně.

„Omlouvám se, ale zůstala jsem viset ve výtahu mezi pátým a šestým patrem, nikde ani noha, takže než jsem se někoho dovolala...“

Pavláška evidentně zadýcháním zrůžověla půvabná tvář vůbec nedojala, protože Blažíčkovou nečekaně ironicky přerušil.

„Ve čtvrtek to bylo mezi druhým a třetím patrem a před týdnem jste omylem sjela do suterénu, kde se výtah zablokoval a nešly otevřít dveře. Hlavně že máte jako novinářka fantazii a neopakujete se!“

Blažíčková se sice nad tónem v hlase svého šéfa tvářila, jako kdyby olizovala citrón, ale protože přece jen cítila jistou míru provinění, spolkla jízlivou odpověď a z tašky začala lovit propisku a blok.

„Kdepak ženská a fantazie. Takového hnutí mysli zůstaly naše krásnější polovičky ušetřeny.“

Bínovi to prostě nedalo a využil nastalé situace k jedné ze svých pověstných „slepičích“ exhibic.

„Víte, pánové, proč ženská nikdy nemůže mít orientační smysl?... No když jde chlap třeba do lesa, hledá houby, občas zvedne hlavu a rozhlédne se, ze které strany přišel. A pokud má aspoň průměrnou inteligenci, v životě nedokáže zabloudit. Kdežto když jde do lesa ženská, vypadá to asi takhle: Támhle je šištička, támhle roste krásná muchomůrka, támhle poskakuje ptáček...“

Bína ukazoval nejružnějšími směry tak názorně, že jeho ruce trochu připomínaly větrný mlýn.

„A udělá přitom tolik pohybů do tolika stran, že by z toho zblblnul i poštovní holub!“

Blažičková vrhla na Bínu vražedný pohled a chystala se mu pěkně od plic odpovědět, ale v tom si všimla střepů z rozbité vázy vedle pokladny a vyndaných papírů.

„Co jste tady vyváděli, pánové? Skoro to vypadá jako kdyby se nějaký chlap pokoušel udělat v pokladně generální úklid, a místo toho rozbil tu starou vázu. A co ta díra...“

Přítomní muži na ni zírali naprosto nechápavě. První se vzpamatoval Bína, který teatrálně sprásknul ruce směrem k pomyslnému nebi.

„Panenko svatokopecská, tohle je síla i na mě!!“

Pavlásek nasadil přísný tón.

„Slečno Blažíčková, co jste dělala celý víkend? Vy vážně nevíte, že nás ze soboty na neděli vykradli? Opravdu pozoruhodný přístup ke své redakci.“

Blažíčková uraženě odsekla: „Byla jsem u rodičů na venkově. Vrátila jsem se včera pozdě večer a šla jsem rovnou spát. Nevím, jak bych se mohla dozvědět o tom, co se kde dělo v sobotu.“

Teprve když ze sebe dostala první nával zlosti z Pavláskovy poznámky, došla jí informace, kterou se právě dozvěděla.

„Páni, takže vloupání! A co vlastně ukradli?“

„Štemplovátko, nějaké materiály a seznam našich konfidentů.“

Když Bína zachytil pohoršené pohledy obou zbylých mužů, opravil se.

„Pardon, chtěl jsem říct seznam našich vážených dopisovatelů, redakční razítka a podklady k rozdělaným článkům. A taky flešky se zálohami a Kalousův noťas.“

Pavlásek významně dodal: „Takže zmizelo všechno o kauze privatizace nemocnice.“

Blažíčková docela nežensky, zato s gustem a dlouze hvízdl a skoro spokojeně poznamenala: „Kalouse vomejou!“

5.

Bylo krásné letní odpoledne. Sluníčko příjemně hrálo, ale nebylo úmorné vedro, navíc včera večer bouřka pročistila vzduch a spláchla prach několikátýdenního sucha. Teď už bylo zase nebe nad lesem na obzoru modré, povětrí vonělo a všude kolem jakoby bylo cítit pohodu prázdnin. Lidé ve vesnici sluníčko zlákal spíš k lenošení, jen někteří z nich pracovali na svých zahrádkách.

Od rybníka kousek za vesnicí se ozývaly hlasy omladiny, která si naplno užívala krásného počasí. Tetelivým tichem letního dne se neslo šplouchání, pištivé výkřiky a především bezstarostný smích. Na tvářích jedněch vyvolávala ta směs zvuků pousmání a leckdy i nostalgický úsměv nad vlastním dávno ztraceným mládím. Našlo se ale i dost takových, kteří směrem k rybníku, který nebyl od žádného domu vidět, vysílali nevraživé pohledy doprovázené potřásáním hlavou nad nevázaností dnešní mládeže.

Na zahrádce na okraji vesnice pečlivě zarovnával rýčem okraje záhonků muž v plavkách a tričku, které ovšem jeho záda spíš než před chladem či větrem mělo ochránit před slunečními paprsky. Přestože byl zabrán do práce, všiml si přes plaňkový plot, jak po cestičce od lesa přichází člověk, který se svým oblečením do horkého dne příliš nehodil. Na nohou těžké vojenské kanady a dlouhé plandavé kalhoty, které připomínaly cosi jako kombinaci modráků s hasičskou uniformou, bundu ze stejného materiálu omotanou kolem pasu a

vytahané tričko neurčité barvy. V ruce nesl Václav Borecký poloprázdny košík s houbami.

Když došel až k plotu, muž pracující na zahrádce ho oslovil.

„Tak co, z lesa?“

„Zdravíčko, pane Trojan. Z lesa, z lesa. Pořádně jsem se na to prolézání houštin oblékl a nemůžu se dočkat, až se svleču do plavek.“

„A rostou, rostou?“

„Rostou, jenže daleko od sebe. Mělo by víc zapršet. Ta včerejší bouřka jenom spláchla prach, ale moc nezalila.“

„No jo, sprchnout by mělo. Teď právě rejpu a deset centňáků hluboko už je to na troud... Vracíte se večer do Plzně?“

„Kdepak Plzeň, pane Trojan.“

Ze dveří domku vyšla starší podomácku oblečená žena s kouřícím hrncem v rukou. Přes pokličku z něj začala slévat vodu, patrně z brambor. Její příchod na chvíli oba muže vyrušil z rozhovoru.

„Dobrý den, paní Trojanová!“

„Já bych s tou chválou radši počkala. Nějak se mi od rána nevede...“

A co vy?“

Žena mezitím dokončila svou práci a zůstala stát na zápraží.

Borecký navázal na svoji myšlenku.

„Mám dovolenou. Aspoň čtrnáct dní nechci z města vidět ani komín,“ odpověděl zároveň na otázku.

Trojanová chápavě přikývla.

„Bodejť ne. Co taky ve městě, když je tak krásně.“

Borecký, který už pomalu odcházel, jen pokýval hlavou na souhlas. Po několika krocích zastavil, pohlédl do svého košíku a zase se vrátil zpátky k plotu.

„Víte co? Udělejte si smaženici,“ podával košík přes plot Trojanovi.

Ten bral košík do rukou se zjevnými rozpaky.

„Počkejte, to přece nejde. V tomhle suchu jste musel procourat přinejmenším polovičku polesí.“

„Aspoň jsem měl pár hodin klid.“

Boreckého hlas zněl skoro zasněně.

„To ticho!“

Usmál se a jakoby se probral zpátky do reality.

„Já houby vlastně nerad.“

„Tak aspoň k večeru přijďte na čerstvej domácí štrúdl.“

„Váš vyhlášený štrúdl s rozinkami a oříšky? Tak tohle pozvání neodmítnu, paní Trojanová.“

A Václav Borecký odcházel pomalým krokem spokojeného člověka, který právě našel smysl života.

Oba Trojanovi se za ním ještě chvíli dívali. Když poodešel z doslechu, poznamenala Trojanová:

„Takovej slušnej a sympatickej člověk. Jen kdyby se pořád nestýkal se samejma gaunerama!“

6.

V hospodě U Javůrků bylo živo jako každý všední den touhle dobou. U stolu, kde v neděli starý Karas vykládal svoji dobrodružnou historku s vykradenou pokladnou, seděla opět stejná společnost. Chyběl právě jen Karas. Podle toho, jak dobře se ostatní muži bavili, bylo zřejmé, že jeho nepřítomnost nikomu nevadí.

Do dveří lokálu vstoupil policista v uniformě.

„Dobrý večer vespolek!“

Zatímco pomalu směřoval k výčepu, hospodský se už staral o nového hosta.

„Jednu zrzavou vodu?“

„Kdepak pivo, jsem ve službě. Máš tonik?“

Dlouhán od nám už známého stolu se ozval: „Prosím tě, jaká služba? Stejně neumíte nic jinýho, než nasazovat botičky!“

Policista se naštvane opřel zády o výčep, aby mohl dlouhánovi odpovědět.

„Neštvěte mě, chlapi! Přece víte, že za celý den nemám chvíli volna. Většinou jsem rád, když si stihnu dojít na záchod, o nějaké svačině vůbec nemluvím.“

Do diskuze se vmísil i zrzoun, který dneska seděl přímo naproti dlouhánovi.

„Stejně by mě zajímalo, co vlastně děláte. Minulej tejden se u nás v baráku poprali cikáni – tedy pardón, naši romští spoluobčané. Sklo

řinčelo, řev a kvičení, jako když zabíjíš prase, volání vo pomoc. Tak vytočím sto padesát vosmičku. Ne že bych byl nějak uvědomělej, ale projít kolem bylo vo strach a já musel do fabriky... Co vám mám povídat, volat jsem tříkrát, a nakonec si to strážci zákona přihasili za půldruhý hodiny.“

Časový údaj zrzoun zdůraznil rozmáchlým pohybem ruky.

„Kdyby některej z těch rváčů vzal sekýru, stačil všechny v domě zamordovat a ještě se dostat pomalu za hranice!“

Policista se nadechl k obraně, ale pak si uvědomil, že v hospodě této cenové kategorie podobný spor nemůže vyhrát. Proto převedl řeč k tomu, proč vlastně přišel.

„Radši mi, vy chytráci, řekněte, jestli jste tu dneska neviděli starýho Karase.“

„Našeho velkýho bankovního lupiče? Proč ho hledáš?“

Hospodský mezitím postavil na výčep sklenici, po které stékaly kapky jakési tekutiny. Chtělo by se říct, že dobře vychlazený nápoj sklenici orosil, ale pravda byla zřejmě mnohem prostší – po jejím vypláchnutí se ji nikdo nenamáhal otřít.

„Tak tady je ten tonda.“

Policista se ani neotočil a pokračoval v rozhovoru.

„Hledáme ho kvůli tomu vyloupenému sejfu v redakci.“

Hospodský stáhl obličej do udiveného gesta.

„A co s tím má dědek společného? Přece opravdu nevěříte, že ten sejf vykradl on?“

„No to opravdu nevěříme, jenže jednou se před svědky přiznal, tak ho musíme aspoň vyslechnout, ne?“

Hospoda tenhle argument uznala jako logický a poprvé se skoro vážně zamyslela. První promluvil dlouhán.

„Počkej, kdy tu dědek naposled byl? No nejspíš právě když nám tak barvitě popisoval tu svoji odbornou prácičku.“

Jeho poslední slova zase měla ironický nádech.

„Pak si asi řek, že starý pokladny mu už nestačí, a šel vyloupit nějakou banku. Od té doby sem ho totiž nezahlídnul ani tady, ani nikde jinde.“

Tahle informace policistu evidentně nepotěšila.

Otočil se k výčepu a konečně se napil.

„A nikdo jiný taky ne. A to je právě ten problém!“

7.

Každý trochu zasvěcený odborník musel na první pohled poznat, že ta zahrádka patřila městskému člověku. Člověku, který ji sice miloval a rád do ní utíkal před problémy a shonem velkoměsta, ale neměl příliš času na její údržbu. Dokázal si to ale přiznat a zařídit se podle toho.

Proto, pochopitelně po prostudování příslušné odborné literatury, osázel většinu prostoru nízkými keři a jehličnany, záhony zasypal mulčovací kůrou, pod kterou natáhl netkanou textilií, aby co nejvíce zabránil prorůstání plevelu. Křivolaké okraje záhonů, které v nepravidelných vlnovkách měnily směr každých pár desítek centimetrů, udělal z velkých kamenů z nedaleké hradní zříceniny.

Doprostřed toho všeho pak zabudoval jednoduché jezírko. Ze sudu pod okapem sem samospádem hadicí zakopanou v zemi byla přiváděna dešťová voda, která tekla přes velký balvan do jezírka a obstarávala tak nejen občasný vodopád, který fungoval vždy po větším dešti, ale také přirozené pročišťování jezírka a vyměňování vody v něm.

Taky ovocné stromy kdosi prořezal přesně podle příručky, a přesto s jistou dávkou fantazie a pečlivé lásky, se kterou byly vybírány i jednotlivé odrůdy, které se hodily do zdejší krásné, ale v zimě hodně drsné krajiny. A protože majitel neměl dost času ani na preventivní postřiky, věnoval při výběru velkou pozornost i tomu, aby především

u jablek daná odrůda byla rezistentní proti strupovitosti a jiným chorobám.

Jen několik záhonků zeleniny v rohu příliš parády nedělalo, protože rytí se v zemi, okopávání, jednocení a pletí majiteli zahrádky očividně k srdci nepřiřostlo. Samostatné květinové záhony pak chyběly úplně, což ale nijak nevadilo, protože řada cibulovin a trvalek zakomponovaných do mulčovaných záhonů keřů a jehličnanů rozjasňovalo vše kolem pestrobarevnými květy od brzkého jara do pozdního podzimu. A tavolníky, dřín i kalina kvetly dokonce i mezi zbytky sněhu, které se v zahradě držely dlouho poté, co už si jinde na zimu ani nevzpomněli.

Ted' ale bylo léto v plném proudu a majitel té barevné a voňavé krásy pracoval na zápraží. Vypadalo to, že se pokouší stloukat jakousi poličku nebo snad krmítko pro ptáky. Činil tak se zápalem a dost nešikovně. Do své práce byl zabrán natolik, že vůbec nepostřehl pohyb za plotem. Jakési neznámé obtloustlé individuum obcházelo zahradu a se zájmem pozorovalo zápas člověka s přírodou, v tomto případě zastoupenou kladivem a hromádkou prkének.

Tím individuem byl nadporučík Šimek, pracovník plzeňské kriminálky, kterého do těchto končin zavály služební povinnosti. Byl to asi třicetiletý mladý muž s vlasy ohnivě zrzavými, což bylo ovšem vidět jen při bližším ohledání, protože byly střiženy na krátkého ježka. Ten navíc zcela neúměrně věku zahájil směrem od čela ústup vzad a dělal větší a větší místo hladké kůži. Vlasy tak ani trochu neskrývaly mírně odstávající uši, pod pihatým nosem zářil neměň nepřetržitě dobrosrdečný úsměv.

Mladík zřejmě nechtěl být zřejmě spatřen. Pohyboval se velmi tiše a využíval každý keř, za který se dalo alespoň trochu skrýt.

Konečně došel až ke vrátkům, k nimž byl muž v zahradě zády. Naštěstí pro Šimka byla vrátka otevřena, protože jinak by na něj určitě upozornila pronikavým skřípáním. Šimek opatrně našlapoval po kamenné cestičce a dostal se nepozorován až těsně za onoho muže. V té chvíli mu s teatrálním gestem, odkoukaným nejspíš z detektivek pro pamětníky, položil ruku na rameno.

„Půjďte se mnou!“

Václav Borecký, protože on byl tím mužem, na jehož rameno dopadla ruka zákona, se příšerně lekl. Kladivo, které by jinak snad i trefilo hřebík v rohu jednoho z prkének, dopadlo plnou vahou na jeho levý palec. Borecký zahodil kladivo, chytil se za zhmožděný prst a zcela nespisovně zaklel.

8.

Díra ve dveřích pokladny byla zakryta kusem černé látky. Vypadalo to, jako by kdosi vyhlásil smutek za nedobytnou pokladnu, která přišla o svou nedobytnost. Temné mraky zdobily také tvář šéfredaktora Pavláška, který seděl vedle pokladny v čele konferenčního stolu a listoval nepříliš tlustou složkou papírů.

Ozvalo se zaklepání na dveře a do místnosti nakoukla Veronika Blažičková.

„Chtěl jste se mnou mluvit?“

Šéfredaktor vzhlédnul od papírů a přikývl.

„Pojďte dál.“

Zaklapl desky, které prohlížel, a jeho gesto ani výraz obličeje nevěstily nic dobrého.

„Zavřete za sebou dveře a posaďte se!“

Mlčky poslechla a přemýšlela, co mohlo jejího šéfa popudit tentokrát. Na podobné výstupy byla zvyklá a příliš si z nich nedělala, ale počáteční nejistota byla přece jen vždycky nepříjemná.

„Slečno Blažičková, jak jistě dobře víte, náklad našeho týdeníku opět poklesl. Víím, že jste mladá a dovolte mi říct také nezkušená, takže některé vaše názory jsou... No řekněme pozoruhodné, abychom zůstali korektní. Ale určitě se shodneme na tom, že každý jen trochu slušný novinář, za kterého vás přes některé výhrady považuji, chce

psát pro co největší počet čtenářů. Takže předpokládám, že vám klesající prodej Horizontu nemůže být lhostejný.“

Veronika Blažíčková jen zavrtěla hlavou a myslela to kupodivu naprosto upřímně. Pavláška nemohla jako šéfa ani jako člověka vystát, ale stále menší počet lidí, kteří četli jejich noviny, ji opravdu mrzel.

„Navíc já nejsem jen novinář...“

„*A od kdy jsi ty novinář!*“ napadlo ji okamžitě.

„... ale musím být také ekonom. Menší náklad znamená, že příjmy z prodeje jsou ještě nižší, než jsme čekali. A to naše očekávání rozhodně nebyla abych tak řekl nijak přemrštěná. Ale výpadek příjmů z prodeje není ještě to nejhorší, konec konců žádnou redakci v dnešní době nemohou živit pouze peníze čtenářů. Podstatnější složkou je příjem z reklamy.“

Na chvíli odmlčel, jako by se chtěl ujistit, že ho mladá žena na druhém konci stolu patřičně pozorně poslouchá. Zřejmě byl s jejím výrazem celkem spokojen, protože vzápětí pokračoval.

„Jenže inzerci se nedaří nabírat, protože firmám se zkrátka zdá, že by reklamou u nás oslovily příliš málo lidí. Takže se ocitáme v začarovaném kruhu. Vše začíná a končí u nákladu, ve kterém vycházíme. A vy, redaktoři, stále nedokážete přinášet taková témata, která by prodávanost Horizontu zvýšila!“

Pohled Veroniky Blažíčkové zamířil otráveně kamsi ke stropu. Podobný monolog slyšela stejně jako ostatní redaktoři už mnohokrát. Šéfredaktor pro tuto chvíli pohyb jejích očí přehlédl, aby nemusel přerušovat svůj projev.

„Chybí mi větší nasazení a invence. Redakce vás živí, proto by vám na jejím osudu mělo víc záležet. Pokud chceme mít i nadále jisté své místo, musíme se všichni mnohem více snažit. A také se chovat loajálně k redakci.“

Otevřel desky, které předtím studoval.

„Tady mám seznam telefonních hovorů ze služebních mobilů i pevné linky za poslední měsíc. Některá čísla, jako například kadeřnické a kosmetické salóny, se v něm opakují se železnou pravidelností.“

Udělal krátkou pomlku a chvíli opět očima probíral údaje na papíře. Po chvilce našel příklad, který se mu zdál vhodný.

„Netušíte, kdo například může z redakce volat salón krásy Evita?“

Blažičkové se do odpovědi příliš nechtělo. Tenhle směr vývoje rozhovoru nečekala a nebyl jí příjemný.

„No, párkrát jsem si soukromě zavolala, ale to přece udělá občas každý!“

„Všichni určitě soukromě na účet svého zaměstnavatele netelefonují. Já rozhodně ne a nevěřím tomu ani u pana Zelenky. Kromě toho těch vašich pár soukromých telefonátů stálo redakci jen v posledním měsíci prokazatelně přes sto padesát korun. Víte, že by se to také dalo kvalifikovat jako rozkrádání majetku společnosti?“

„*No tak tohle snad ten dědek nemůže myslet vážně!*“ Chystala se uraženě protestovat, ale Pavlásek ji rázným gestem umlčel.

„Naší záchranou byl materiál, který připravoval pan Kalous o privatizaci nemocnice. Fakta, která dal dohromady, mohla při šikovné interpretaci na nějakou dobu i zdvojnásobit náš náklad. Už